

Въ единъ прѣкрасенъ лѣтенъ день, щъркелътъ се връщалъ отъ ливадитѣ и носѣлъ на своята съпруга и дѣцата си, сгушени въ гнѣздото върху покрива, петъ жаби и половина змия. Самъ той изялъ двѣ жаби и половината змия, наситилъ се и затова билъ весело настроенъ. Като хвърчелъ ниско надъ градината, щъркелътъ забѣлѣжилъ по едната пж-течка голѣмъ дъждовенъ червей (глистя), който полека пълзѣлъ по земята. Щъркелътъ кацналъ на



земята, сложилъ на трѣвата до себе си мъртвитѣ жаби и половината змия и внимателно разглеждалъ червея.

— Ти трѣбва да си голѣмъ герой, а? — попиталъ щъркелътъ.

— О, господине, който и да сте, пожа-ете ми животеца! — помолилъ се червеятъ, и цѣлъ се извилъ, като отъ болестъ.

— Мисля, че виждашъ кой съмъ азъ, — казалъ щъркелътъ.